

Hồi 33

Tuy quái điểu bay đi như tên bắn, vượt ngàn dặm trong thoáng chốc, nhưng khi đến Hàng Châu cũng đã là canh tư hôm sau.

Xa xa, Tiết Cừu ở trên không đã nhìn thấy ánh lửa ngút trời, soi sáng thành Hàng Châu như thể ban ngày, khiến chàng kinh hoàng tột độ.

Lúc đến gần, Bạch Châu càng kinh hoàng la lên:

- Không xong rồi, đó chính là trang viên của Lạc gia gia!

Tiết Cừu nghe vậy càng kinh hãi hơn, nhưng chàng không vội đáp xuống, chỉ bảo quái điểu lượn một vòng to trên lửa đỏ, khi có gì phát hiện mới đáp xuống.

Nhưng cái chàng phát hiện chỉ là những người dân cứu hỏa hỗn loạn, không thấy Thương Hải Thất Hữu và người của Lạc gia, cũng chẳng thấy kẻ địch tấn công.

Bỗng, trong đám đông bóng đỏ nhấp nháy, Tiết Cừu chú mắt nhìn, bóng đỏ ấy đã đi xa, chỉ còn lại một bóng lưng, nhưng rõ ràng là phụ nữ, những ngõ Thư Tình ác tính phát tác, bất giác cả giận, liền nắm tay Bạch Châu, vượt đám đông đuổi theo.

Bóng đỏ ấy như cố ý như vô tình lúc ẩn lúc hiện, nhưng phóng đi như gió.

Tiết Cừu lẳng lặng đuổi theo sau, chàng biết chỉ cần bám theo y thị là chẳng khó phát hiện mọi sự.

Lát sau, ra khỏi cửa tây thành, mặt nước Tây Tử hồ phẳng lặng như gương, vài chiếc du thuyền lác đác lướt đi trên mặt hồ, thỉnh thoảng có tiếng cười đùa vọng đến.

Tiết Cừu đuổi theo đến đó, bóng nữ lang áo đỏ bỗng biến mất, đang khi ngạc nhiên, chợt nghe tiếng gió ập xuống đỉnh đầu.

Tiết Cừu cả kinh, vội đẩy Bạch Châu ra, rồi liền lạng người, cũng lướt ra xa tám thước, định thần nhìn, chính là một nữ lang áo đỏ, nhưng không phải Thư Tình, mà là Tường Vy phu nhân đã gần một năm không gặp.

Tường Vy phu nhân buông tiếng cười dâm đãng nói:

- Công tử gia đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ?

Tiết Cừu cười mũi:

- Các người thật quá tàn ác, Thương Hải Thất Hữu đâu?

Tường Vy phu nhân cười khúc khích:

- Công tử gia muốn biết ư?

Tiết Cừ rúng động cõi lòng, nghe giọng điệu như họ đã gặp bất hạnh, vội hỏi:

- Họ thật ra đã như thế nào rồi?

Tường Vy phu nhân bỗng đánh mặt, buông tiếng cười khan, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng, nói:

- Họ Tiết kia, trong một năm người đã thanh danh lừng lẫy, nhưng người chớ có ý nghĩ sai lầm, tốt nhất là đừng ra về ở trước mặt bốn phu nhân, hãy ngoan ngoãn vâng lời, không chừng hữu ích cho người đấy!

Tiết Cừ tức giận:

- Người mà xứng đáng ư?

Tường Vy phu nhân cười gian hiểm:

- Được! Bốn phu nhân không xứng đáng. Cho người biết, hiện nay giới võ lâm đã động viên vô số người, do Quý Bà Ấn Thiên Quyên cầm đầu, nghiêm mật truy tìm tung tích người, người thử liệu lượng, với sức một mình người có chống nổi cả võ lâm Trung Nguyên hay không?

Tiết Cừ bàng hoàng kinh hãi, võ lâm Trung Nguyên bao gồm cả hai giới hắc đạo và bạch đạo, chả lẽ Cái Bang, Thiếu Lâm và Võ Đang cũng đều tham dự hay sao?

Cái Bang với Võ Đang thì còn có thể, riêng Thiếu Lâm hẳn là không tham dự. Nhưng vậy cũng ghê gớm lắm rồi, hẳn sẽ gây nên một trận huyết kiếp võ lâm.

Tiết Cừ nghĩ vậy, bất giác ngửa mặt thở dài, việc này nếu là sự thật, chàng bắt buộc phải đại khai sát giới, trừ phi chàng hy sinh bản thân mình.

Nhưng cái chết nhẹ như lông hồng, cũng nặng tựa Thái Sơn, chàng không thể nào cam tâm chấp nhận việc này, như vậy sẽ vừa lòng hợp ý bọn họ còn gì?

Tường Vy phu nhân nghe chàng thở dài, trên mặt y thị liễn nở nụ cười đắc ý nói:

- Thế nên, nếu công tử chịu ngoan ngoãn vâng lời bốn phu nhân, chắc chắn sẽ hữu ích vô hại!

Tiết Cừ cười khinh miệt:

- Có gan thì các ngươi hãy đến, Tiết Cừ này mà chau mày thì không phải là trang hảo hớn, đến một người giết một người, đến hai người giết một đôi, quyết không buông tha!

Lúc Tiết Cừ nói, trên mặt lấp lánh ánh vàng, đượm đầy sát khí.

Tường Vy phu nhân kinh ngạc lùi sau một bước, cười khẩy nói:

- Ngươi đã nói vậy thì hãy chờ mà xem!

Vừa dứt lời, Tường Vy phu nhân lập tức tung mình phóng đi về phía bờ hồ, nhưng chỉ thấy bóng người nhấp nhoáng, Tiết Cừ đã cản đường nói:

- Nếu ngươi không nói ra Thương Hải Thất Hữu hiện ở đâu, hôm nay đừng hòng rời khỏi đây!

Tường Vy phu nhân thấy thân pháp của chàng nhanh như tia chớp, công lực tinh tiến hơn trước rất nhiều, lòng hết sức lấy làm lạ, chả lẽ trong một năm nay Tiết Cừ lại gặp kỳ duyên hay sao?

Tường Vy phu nhân đứng ngậy ra chưa trả lời, Tiết Cừ nói tiếp:

- Thế nào? Hãy ngoan ngoãn nói ra thì hơn, kẻo nếm mùi đau khổ đấy!

Tường Vy phu nhân bỗng cười khanh khách:

- Muốn bốn phu nhân ngoan ngoãn vâng lời cũng dễ thôi, chỉ cần ngươi bằng lòng cưới bốn phu nhân làm vợ...

- Xí! Tiện nhân vô sỉ, vậy mà cũng nói ra được!

Tường Vy phu nhân cười phá lên:

- Đó là chung thân đại sự, có gì mà e thẹn? Trai lớn phải lấy vợ, gái lớn phải gả chồng, đó cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Hơn nữa, chúng ta lại là nhi nữ giang hồ!

Tường Vy phu nhân nói mà không đỏ mặt, nhưng Tiết Cừ thì cảm thấy mặt nóng ran, thậm chí mang tai đỏ bừng, bỗng nghe Bạch Châu hét to, chàng giật mình ngoảnh lại nhìn,

Còn chưa biết Bạch Châu đã xảy ra việc gì, Tường Vy phu nhân đã thừa lúc chàng quay mặt đi, tung mình ra xa hơn ba trượng, phóng đi như tên bắn.

Bởi không biết Bạch Châu ra sao, Tiết Cừ vội hỏi:

- Bạch Châu, ngươi sao rồi?

Bạch Châu cười:

- Không sao, y thị dùng một hòn đá ném Bạch Châu, thấy màu đen, Bạch Châu tưởng là ám khí tẩm độc.

Khi Tiết Cừ quay đầu nhìn lại, Tường Vy phu nhân đã phóng đi đến bờ hồ và xuống thuyền.

Tiết Cừ thầm nhủ:

- Hôm nay mà để cho người chạy thoát, đó mới là chuyện lạ!

Tiết Cừ và Bạch Châu phóng đi đến bờ hồ, cũng thuê một chiếc thuyền nhỏ, bảo thuyền gia đuổi theo thuyền của Tường Vy phu nhân.

Thuyền gia nhất quyết không chịu, Bạch Châu tức giận, từ trong lòng móc ra một nén vàng, nhét vào tay thuyền gia, rồi đẩy y lên bờ và nói:

- Vậy thì hãy bán thuyền cho bọn này!

Bạch Châu người tuy bé, nhưng sức lực rất mạnh, vừa nắm lấy cánh tay thuyền gia, y đã cảm thấy cả nửa thân người tê dại, không động đậy được, đến khi hoàn hồn định tri hô thì thuyền đã bị Bạch Châu chèo ra xa hút.

Thốt nhiên, một chiếc pháo hoa từ Hồ Tâm Đình bay vút lên không, màu sắc sặc sỡ hết sức ngoạn mục, nếu thuyền của Tường Vy phu nhân mà không đi về phía Hồ Tâm Đình thì Tiết Cừ cũng chẳng chú ý.

Nhưng chỉ thoáng chốc, trên đỉnh Lâu Hà Lĩnh cũng vọt lên loại pháo hoa như vậy, Tiết Cừ mới hiểu, thì ra đó là tín hiệu liên lạc.

Mắt thấy thuyền của Tường Vy phu nhân tiến thẳng về phía Hồ Tâm Đình, chàng biết ở đó hẳn là có người của Quý Bà Ấn Thiên Quyên hoặc chính bản thân Quý Bà Ấn Thiên Quyên cũng nên.

Tiết Cừ võ cao gan cả, gì cũng chẳng sợ, chàng nghĩ không vào hang hổ, sao bắt được hổ con, nếu không lên Lâu Hà Lĩnh, sao thể biết được tình trạng hiện giờ của Thương Hải Thất Hữu?

Lát sau, thuyền đã cập vào bờ, hai người bỏ thuyền lên trên, nhưng chẳng còn thấy bóng dáng Tường Vy phu nhân đâu nữa.

Tiết Cừ nói:

- Bất kể thế nào, chúng ta hãy lên trên Lâu Hà Lĩnh xem rồi hẵng tính!

Vừa dứt lời, bỗng nghe tiếng cười sắc lạnh nói:

- Tiểu tử từ đâu đến, cả gan xông vào thánh địa?

Tiếng nói chói lói, như kẻ sát bên tai, Tiết Cừ sững sốt, đưa mắt nhìn quanh, dưới ánh trăng không một bóng người.

Tiết Cừ hết sức lấy làm lạ, hôm trước vì muốn gặp người áo xám, trêu cợt Khất Thực Càn Khôn Long Bần, chàng với Biên Văn Huệ đã ở trên Lô Hà Lĩnh mười mấy ngày, sau đó lại giao chiến với người Cái Bang và phái Vô Cực trên đỉnh núi, và thi thể của Liễu Hồng Ba cũng được mai táng ở đó, vậy Lô Hà Lĩnh đã trở thành thánh địa từ lúc nào thế nhỉ?

Bỗng nghe Bạch Châu kêu lên:

- Người là quỷ quái gì hả?

Thốt nhiên, trước mắt bùng sáng, một quái nhân hiện ra dưới một tảng đá to, thân trên khoác áo lông, thân dưới quấn một chiếc váy màu tím lục, tóc vàng rậm, người gầy quắt queo, tay cầm một ngọn quải trượng, dị hợm chẳng nam chẳng nữ, thật giống loài quỷ quái.

Quái nhân ấy vẻ mặt như giận như cười, lại như khóc như sầu, dẫu Tiết Cừ gan to tày trời, võ công cái thế, cũng không khỏi rùng mình nổi gai ốc.

Quái nhân đi đến gần, với giọng sắc lạnh nói:

- Hai tiểu tử kia danh tánh là gì? Sư phụ là ai? Khai thật mau!

Tiết Cừ chưa từng gặp nhân vật quái dị thế này, lòng hết sức thắc mắc.

Bạch Châu sớm đã không dần được nói:

- Thúc thúc ta là Đồng Bảo Tiết Cừ, người chưa từng nghe nói hay sao?

Quái nhân trợn mắt lạnh lùng nói:

- Đồng Bảo Tiết Cừ gì, chưa từng nghe bao giờ!

Tiết Cừ chẳng bận tâm đối phương biết hay không, mục đích của chàng là đuổi theo Tường Vy phu nhân để tìm tung tích của Thương Hải Thất Hữu, bèn quay sang Bạch Châu nói:

- Bạch Châu, chúng ta đi thôi!

Quái nhân bỗng reo lên:

- Ô! Đồng Bảo Tiết Cừ, thì ra người họ nói chính là tiểu tử ngươi. Nghe nói võ công của ngươi rất cao minh, ai đánh thắng ngươi sẽ trở thành minh chủ võ lâm Trung Nguyên. Lão phu ẩn cư đã hơn ba mươi năm, thanh danh Âm Ti Lão Nhân cũng từng chấn kinh giang

hồ, đến tuổi già vẫn còn thích làm mình chủ võ lâm, giờ đã gặp rồi, tiểu tử hãy tuốt binh khí ra đi, Âm Ti Lão Nhân này cả đời chưa từng tay không giao đấu với người.

Tiết Cừ chưa từng nghe nói đến cái tên Âm Ti Lão Nhân, chàng không hề khiếp sợ.

Nhưng Bạch Châu thì kinh hoàng thất sắc, vội nấp phía sau Tiết Cừ, kéo tay chàng khẽ nói:

- Tiết thúc thúc, Âm Ti lão quái này chính là huynh đệ của Âm Dương lão quái, võ công như còn hung mãnh và lợi hại hơn huynh trưởng của lão, Tiết thúc thúc phải cân nhắc kỹ mới được.

Tiết Cừ từ trong lòng lấy Kim Liên Hoa ra, điềm nhiên nói:

- Hãy yên tâm, ta chưa đến nỗi sợ lão đâu!

Âm Ti Lão Nhân nghe vậy cả giận, trở quái trượng vào Tiết Cừ và quát:

- Tiểu tử, xem quái trượng của lão phu đây!

Tiết Cừ đã biết lão là huynh đệ của Âm Dương lão quái, dĩ nhiên cũng biết lão là một cường địch, nhưng cậy mình võ công thần kỳ tuyệt diệu, chàng đâu có sợ, bèn giả vờ thư thả, chưa vội xuất thủ.

Âm Ti Lão Nhân thấy chàng lạng thình đứng yên, càng thêm tức giận mắng:

- Tiểu tử thói tha kia, sao còn chưa xuất chiêu?

Tiết Cừ cũng bắt chước giọng điệu của lão nói:

- Âm Ti lão quý, sao còn chưa xuất chiêu?

Âm Ti Lão Nhân vung quái trượng sang bên, một tảng đá to liền bị đánh vỡ nát, đá vụn tung bay, thấy đều hướng về phía Tiết Cừ.

Tiết Cừ buông tiếng cười hăng hắc, Kim Liên Hoa thi triển chiêu Khống Tước Khai Bình, đá vụn bị phản chấn, bay về phía Âm Ti Lão Nhân càng nhanh hơn.

Âm Ti Lão Nhân vừa kinh vừa giận, chẳng màn đến sự phản kích của đá vụn, vung quái trượng bổ thẳng xuống đầu Tiết Cừ, uy lực kinh người.

Ngọn Kim Liên Hoa của Tiết Cừ đã từng ngạnh tiếp Hàng Ma Trượng nặng hơn tám mươi cân của phản đồ Thiếu Lâm Ngộ Nguyên, lúc này muốn ngạnh tiếp quái trượng của Âm Ti Lão Nhân đương nhiên cũng không khó, hơn nữa công lực của chàng lại tinh tiến hơn trước rất nhiều, chắc chắn không có gì nguy hiểm.

Nhưng chàng không ngạnh tiếp mà lại lách tránh sang bên, đó là vì sau khi nghe những lời nói của Âm Ti Lão Nhân, chàng biết Quý Bà Ấn Thiên Quyền đang dùng chức vị minh chủ võ lâm dụ giã một số cao nhân hắc đạo đã quy ẩn từ lâu, tái xuất giang hồ đối phó với chàng, còn bản thân mục thì đứng ngoài hưởng lợi.

Giờ vì Thương Hải Thất Hữu, chàng quyết lên Lâu Hà Lĩnh, rất có thể còn có một số ma đầu lợi hại xuất hiện, nếu chưa chi đã đấu công lực, đến khi Quý Bà Ấn Thiên Quyền xuất hiện, chàng e đã sức cùng lực kiệt, lúc ấy hối hận đã muộn.

Thế nên, chàng phải bằng vào võ công và cơ trí lần lượt chiến thắng đối phương, từ từ tiến lên đỉnh núi.

Lẽ đương nhiên, đối phương hẳn không liên thủ đối phó với chàng, đó là vì họ đều có thanh danh và địa vị, muốn giành lấy chức ngôi minh chủ, mỗi người phải đơn độc hành động mới được.

Tiết Cừ tuy lách tránh sang bên, nhưng liền lẹ làng quay người, Kim Liên Hoa tạo ra một luồng sáng vàng chói lóa, bổ thẳng vào đầu quái trượng của Âm Ti Lão Nhân.

“Keng” một tiếng chát chúa, Âm Ti Lão Nhân hai tay cầm trượng, vẫn cảm thấy hổ khẩu nóng ran, lòng vừa kinh vừa giận, “vút vút vút”, chớp mắt đã liên tiếp công ra bảy chiêu.

Tiết Cừ ung dung lần lượt phá giải và nói:

- Trong thiên hạ hiện nay, có được trượng pháp như lão, cũng đáng kể là một cao thủ, chỉ tiếc là lão không đi theo đường ngay nẻo phải, phải cho lão nếm chút mùi lợi hại mới được!

Tiết Cừ bỗng biến chiêu, đối thủ thành công, phản kích tới tấp, thoáng chốc Âm Ti Lão Nhân đã bị bức lui lia lịa.

Bạch Châu thấy vậy mừng rỡ, vỗ tay cười nói:

- Lão yêu quái, lão già mà chưa chết thì thôi, lẽ ra không nên xuất thế lần nữa, hôm nay gặp Tiết thúc thúc, đó là định mệnh đã an bài lão phải bẽ mặt với đời, không thì lão sẽ chết không nhắm mắt!

Âm Ti Lão Nhân nghe vậy càng giận đến râu tóc dựng đứng, bỗng kêu lên một tiếng quái dị, quái trượng chiêu thức đột biến, hết sức quái lại, vừa như thương pháp, lại vừa như côn pháp, lát sau lại như kích như xoa, nói chung là chín món binh khí dài trong mười tám ban võ nghệ đều có đủ.

Hơn nữa, lại còn không phải là chiêu thức thông thường, mà toàn là chiêu thức tinh diệu rất khó thi triển, do lão thu tập chế biến ra.

Thế là, quả nhiên hoàn toàn khác trước, quả trượng vung động đến mức mưa gió cũng không lọt qua được, trong thoáng chốc cục diện đã trở nên bất phân cao thấp.

Tiết Cừu bỗng chiêu thức chậm lại nói:

- Âm Ti lão quái, hãy từ bỏ ý định làm mình chủ võ lâm và mau chóng rời khỏi đây, Tiết mỗ không muốn đả thương lão!

Âm Ti Lão Nhân nghe vậy vừa thẹn vừa tức, thừa lúc thế công của chàng chậm đi, đột nhiên thi triển hai tuyệt chiêu Ung Kích Trường Không và Ngự Tường Hải Đê (cá bơi dưới đáy biển), quả trượng một trên một dưới công vào yếu huyệt của Tiết Cừu.

Tiết Cừu cả giận quát:

- Lão quái vật, giữ thể diện cho lão, lão không muốn, tướng Tiết mỗ sợ sao hả?

Kim Liên Hoa trong tay vung động thành hàng trăm đóa hoa vàng, phá giải hai tuyệt chiêu của đối phương, rồi liền tay trái co chỉ búng ra, tiếng gió rít lên ghê rợn, cát đá tung bay, uy thế hết sức kinh người.

Âm Ti lão quái cười hăng hắc, quả trượng cùng lúc thi triển, ngỡ mình luyện được kỳ công, đao kiếm khó thể đả thương, đầu sợ chỉ phong xoàng xĩnh của Tiết Cừu.

Lão nào biết Khúc Dương Chỉ uy mãnh khôn cùng, ngay như tuyệt học Thiên Lô Chương của Hồng Giáo Tây Tạng còn bị chàng một chỉ phá đi, kỳ công của lão sao thể chịu nổi?

Âm Ti lão quái sau khi chưởng quả tung ra mới phát giác tiếng gió khác lạ, hơn nữa vị trí công của chỉ lực lại là ba mươi sáu tử huyệt trên thân người, lão không kinh hoàng sao được?

Khi lão lách người tránh thì đã muộn, bị chỉ lực của Tiết Cừu bắn trúng cánh tay trái khiến thân người lão chao đảo liên hồi, lùi sau ba bốn bước.

Trên cánh tay trúng chỉ không có máu chảy, hiển nhiên da thịt không thọ thương, nhưng cánh tay trái của Âm Ti lão quái không còn cầm trượng nổi nữa, uể oải buông rũ xuống, trên trái ướt đầm mồ hôi, và trên mặt hiện vẻ đau đớn.

Thì ra, da thịt của Âm Ti lão quái tuy không thọ thương, nhưng xương tay đã gãy, đau thấu tim gan, đây thật là điều Âm Ti lão quái nằm mơ cũng chẳng ngờ đến.

Đột nhiên, sau tảng đá to lại có một thanh niên ngoài hai mươi tuổi phóng ra, tay cầm trường kiếm nhanh như chớp đâm thẳng vào Tiết Cừ, đồng thời mắng:

- Súc sanh, ngươi dám đả thương sư phụ ta, ta liều mạng với ngươi!

Tiết Cừ tay trái quét ngang ra và quát:

- Cút ngay!

Thanh niên ấy liền như điều đứt dây bay đi ra xa hơn ba trượng, lộn hai vòng trên đất, lồm cồm bò dậy, ngoại trừ khắp người dính đầy bụi cát và da thịt trầy xước vài chỗ, y không hề thọ thương, biết là Tiết Cừ đã nương tay, đâu dám gây sự nữa, bèn điu Âm Ti lão quái bỏ đi.

Tiết Cừ vốn không muốn gây nhiều oán thù và sát nghiệt, nên không ngăn cản, quay sang ngoắc tay với Bạch Châu, rồi phóng đi về phía Lô Hà Lĩnh.

Đến chân núi, xa xa đã thấy một đống bóng đen nằm cuộn trên đường, như là một con gấu chó to lớn, nhưng khi đến gần xem, thì ra là người.

Chỉ thấy người ấy mày rậm mắt tròn, mũi lân miệng rộng, râu ngắn đầy cằm, dáng người vạm vỡ như tượng thần trong miếu, hai bắp tay to như chân người, chỉ tiếc là không có đôi chân, nhưng đứng hẳng trên đất cũng cao gần bằng Tiết Cừ, nếu còn đôi chân, hẳn phải cao hơn trượng hai.

Chỉ nghe người ấy gầm lên:

- Kê nào?

Tiếng như sấm rền, nghe thật khủng khiếp.

Tiết Cừ thầm khen:

- Người này thật uy mãnh, có điều chẳng rõ vì sao lại cụt mất đôi chân thế này?

Chàng biết mình không cần thiết phải giấu giếm, bèn nhanh nhẩu nói:

- Đồng Bào Tiết Cừ, định lên núi tìm người!

Người ấy buông tiếng cười vang, đỉnh tai nhúc óc, cười xong mới nói:

- Cuối cùng cũng đã để cho Thiết Ma Bá này chờ được rồi, đừng lên núi nữa, đây chính là nơi phơi xác của ngươi!

Tiết Cừ đương nhiên biết là phải có chuyện, nhưng chàng không dám tin người cụt chân này cũng muốn làm mình chủ võ lâm, bèn thăm dò nói:

- Các hạ gây sự cũng là muốn làm mình chủ võ lâm hay sao?

- À! Thì ra người đã biết rồi, vậy thì không cần ta nhiều lời nữa. Chúng ta đấu công lực trên tay hay là võ công trên binh khí trước.

Tiết Cừ ngăn người, quả như chàng đã nghĩ, người này cũng muốn làm mình chủ võ lâm, trên mặt bất giác lộ vẻ khinh bỉ, nhưng đã bị Thiết Ma Bá nhận thấy.

Bỗng nghe y quát to:

- Người khinh thường ta, xem chưởng!

Tiếng quát như sấm rền, chưởng xuất như tia chớp, thấy đều tột cùng khủng khiếp.

Tiết Cừ trong một năm nay chưa từng gặp người có chưởng lực thâm hậu đến vậy, bất giác muốn thử Huyền Qua thần công của mình, xem có chống nổi chưởng lực của đối phương hay không.

Thế là, Huyền Qua thần công liền với mười thành công lực tung ra, chỉ nghe một tiếng "bùng" rền rĩ, đôi bên đều chao người một cái.

Tiết Cừ cả kinh, Thiết Ma Bá càng kinh hãi hơn, trong mấy mươi năm qua, lão chưa từng gặp người nào dám ngạnh tiếp mình một chưởng. Từ hồi bốn mươi năm trước, lão bị người hãm hại cụt mất đôi chân, khiến lão không thể luyện tập khinh công được nữa, nên chỉ chuyên tâm luyện tập võ công, lão vốn có điều kiện ưu việt bẩm sinh, từ thuở bé thần lực kinh người, mười ba tuổi đã có thể đấu với trâu bò, và có lần đã quật ngã một con trâu đực to lớn.

Thế nên, công lực của lão tinh tiến vượt bậc, thật không ngờ chàng thiếu niên trông yếu đuối này lại có thể ngạnh tiếp một chưởng với mấy mươi năm công lực của mình, và dường như đối phương còn chưa thi triển toàn lực, nếu không, e rằng mình đã thảm bại rồi.

Thế là, Thiết Ma Bá không dám xuất chưởng nữa, cúi nhặt lấy một món binh khí dài đen ánh trên mặt đất, một tay nắm lấy phần đầu xoay mạnh, liền tức gió mạnh nổi lên, cát đá tung bay, uy thế thật kinh người.

Tiết Cừ chú mắt nhìn, thì ra là một chiếc dầm sắt dài hơn trượng rưỡi, chỗ tay cầm cũng to cỡ bắp tay trẻ sơ sinh, càng lên trên càng to, mái dầm to rộng như lá chuối, hai cạnh dầm dùng nói là sắc bén, cho dù bằng phẳng như sống dao, ai bị đánh trúng hẳn khó thể toàn thân.

Tiết Cừ khi nhìn rõ binh khí của đối phương cũng bất giác rợn người, vì dầm sắt to và nặng, khi thi triển kinh phong có thể xô ra xa đến năm trượng, cộng thêm công lực thâm hậu khó thể đối phó.

Bỗng nghe Thiết Ma Bá lớn tiếng nói:

- Tiểu bối, xuất chiêu đi!

Tiết Cừ lúc này chẳng thể không cẩn thận, xem ra người sau mạnh hơn người trước, muốn lên đến đỉnh núi gặp Quý Bà Ấn Thiên Quyên, chưa biết phải vượt qua bao nhiêu cửa ải.

Tiết Cừ vì thận trọng nên quyết định dĩ tĩnh chế động, bèn nói:

- Các hạ xuất chiêu trước đi!

Thiết Ma Bá cười như chuông ngân nói:

- Thiết Ma Bá này bình sanh động thủ với người, chưa bao giờ xuất chiêu trước!

Tiết Cừ nhếch môi cười, Kim Liên Hoa từ từ đưa ra, chậm chậm vạch một đường vòng, rồi lại vạch một đường vòng ở trước mặt Thiết Ma Bá.

Thiết Ma Bá thấy vậy tức giận quát:

- Người làm quái quỷ gì vậy hả? Sợ thì cúi đầu chịu thua đi!

Vừa dứt tiếng, Tiết Cừ lật tay lên, kiếm chiêu vốn chậm chạp, đột nhiên trở nên nhanh như tia chớp, ánh vàng lấp lánh, cả người lẫn Kim Liên Hoa lao bổ vào Thiết Ma Bá, loáng cái đã đến trước mặt.

Kim Liên Hoa của Tiết Cừ dài chỉ ba thước bảy tám, so với dầm sắt của đối phương thật là một trời một vực, chàng biết đối phương võ công chẳng phải tầm thường, nên khích động đối phương trước, rồi nhiễu loạn tâm thần, rồi sử dụng chiêu thức như trò chơi trẻ con, khiến đối phương chênh mảng việc phòng bị, sau đó bất ngờ thi triển tuyệt kỹ Kim Liên Thập Bát Thiểm, rồi phối hợp với Khúc Dương Chỉ đánh bại đối phương.

Đòn này quả nhiên khiến cho Thiết Ma Bá hoảng kinh, vội vung dầm sắt lên đón đỡ, song vẫn muộn một bước, Tiết Cừ đã đến gần, Kim Liên Hoa đâm thẳng vào yết hầu lão.

Thiết Ma Bá cả kinh thụp người, tay trái vươn ra, định đoạt lấy Kim Liên Hoa của Tiết Cừ.

Nào ngờ chiêu này của Tiết Cừ trông như đâm vào yết hầu, nhưng khi Thiết Ma Bá tránh né, vươn tay, Kim Liên Hoa đột nhiên hạ xuống, rồi quét ngang như tia chớp.

Thiết Ma Bá cụt mất hai chân, di chuyển bất tiện, lại thêm dầm sắt là binh khí dài, tối kỵ cận thân sát chiến, khốn nỗi Tiết Cừ lại biết rõ và nắm lấy nhược điểm ấy.

Chỉ thấy Thiết Ma Bá hốt hoảng nhào xuống đất, lăn ra xa bảy tám thước, chỉ cảm thấy gió lạnh lướt qua trên cổ, hàm râu ngắn đã bị cánh hoa sắc bén của Tiết Cừ tiện mất một mảng.

Chưa đầy một chiều chẳng những râu bị tiện mà còn buộc phải lăn lóc trên đất, thật là thảm nã, đó là điều nhục nhã chưa từng có trong đời, Thiết Ma Bá sao thể chịu nổi?

Khi xưa lão bị người hãm hại chém cụt đôi chân, so ra cũng chưa đến nỗi tội hân như hôm nay, nhưng lão cũng chẳng thể không bội phục võ công ghê gớm của đôi phương.

Chỉ nghe lão hậm hực nói:

- Võ công tuy cao minh, nhưng chưa kể được là chân tài thực học!

Thiết Ma Bá tuy nói vậy, nhưng tiếng nói không còn rền rĩ kinh người như trước nữa, vậy chứng tỏ ngạo khí của lão đã suy giảm rất nhiều.

Tiết Cừ cười ha hả nói:

- Được rồi, để cho các hạ thấy chân tài thực học, nhất định phải đánh cho các hạ tâm phục khẩu phục!

Dứt lời, Kim Liên Hoa đã vung ra, chỉ thấy ánh vàng lấp lóa, như hư như thực, liên tiếp công ra bảy chiêu, chiêu nào cũng biến hóa khôn lường.

Thiết Ma Bá đâu từng thấy chiêu thức ảo diệu đến vậy, trong mỗi chiêu Kim Liên Hoa đều rung động như muốn rời tay bay ra bất cứ lúc nào. Hơn nữa, vị trí công đều là nhắm vào chiếc đầu to của lão, bắt buộc lão phải lùi sau hai bước mới có thể vung động dầm sắt trong tay ứng phó.

Dầm sắt trong tay Thiết Ma Bá vừa thi triển, tình thế liền tức thay đổi, trong tiếng gió lạnh vù vù, Tiết Cừ đã bị bức lui hơn ba trượng, không sao tiếp cận được nữa.

Lẽ đương nhiên, Thiết Ma Bá tuy bức lui Tiết Cừ, nhưng muốn đả thương chàng cũng chẳng phải dễ. Tuy nhiên, nếu tiếp tục thế này, dù giao chiến ba ngày ba đêm cũng khó thể phân thắng bại.

Tiết Cừ vì nóng lòng giải cứu Thương Hải Thất Hữu, cuối cùng định mạo hiểm thủ thắng, ngay khi ý định ấy vừa nảy sinh, Thiết Ma Bá đã chuyển thủ thành công, một chiếc dầm sắt như hóa thành hàng trăm chiếc dầm sắt, trong tiếng vù vù, bóng dầm đã bao phủ khắp người Tiết Cừ.

Tiết Cừ vung động Kim Liên Hoa quét ra như vũ bão, lần nào cũng bị dầm sắt đánh bật, song vẫn còn có thể chống chọi.

Chỉ thấy chàng lúc như chim ung đặng không, lúc như mảnh hổ mọp đất, lúc như thủy xà bơi liệng, Kim Liên Hoa vung động thành một cuộn sáng vàng, người chuyển động như mây bay nước chảy.

Dưới ánh trắng sáng, chỉ thấy Bạch Châu mồ hôi đầy tay, hai mắt nhìn trừng trừng, cơ hồ muốn vọt ra ngoài.

Trong mắt cậu bé, dầm sắt của Thiết Ma Bá như một con độc long, Kim Liên Hoa của Tiết Cừ như một viên hỏa châu, bóng đen và ánh vàng chuyển động như rồng đớp châu, trông hết sức ngoạn mục.

Lát sau, bóng dầm và ánh vàng càng lúc càng dày đặc, không còn phân biệt được ai là Tiết Cừ, ai là Thiết Ma Bá nữa.

Bạch Châu tột cùng hồi hộp, con tim lên đến cổ họng, trên mặt cũng hiện vẻ lo âu. Nhưng sau cùng lòng cậu bé đã nhẹ đi, vẻ lo âu trên mặt cũng dần tan biến, bởi cậu bé đã nhận ra, Tiết Cừ đã dần giành được thượng phong.

Thì ra công lực của Tiết Cừ vốn đã cao hơn Thiết Ma Bá một bậc, chỉ bởi binh khí của đối phương quá uy mãnh, chiếm nhiều ưu thế, Tiết Cừ nhất thời khó thể ứng phó, ngay cả Khúc Dương Chỉ cũng không sao thi triển được.

Nhưng dần dà chàng đã nghĩ ra được cách ứng phó, đột nhiên Kim Liên Hoa vung lên, điểm nhẹ trên dầm sắt, lấy đà bay vọt lên không.

Tiết Cừ lẳng không xoay người, Kim Liên Hoa vung động thành vô số hoa vàng, phủ chụp xuống đỉnh đầu Thiết Ma Bá.

Thiết Ma Bá vẫn vung dầm sắt lên đón đỡ, Tiết Cừ lại điểm nhẹ trên dầm sắt, người lại vọt lên không, rồi lại lao xuống tấn công. Cứ như thế, chỉ bốn năm chiêu tình thế đã thay đổi, Tiết Cừ đã giành lấy thượng phong, Thiết Ma Bá ứng phó hết sức vất vả.

Cách ứng phó này của Tiết Cừ là do nhớ lại lần đầu tiên thọ thương, lúc điều dưỡng trên Bách Hoa Đảo, đã trông thấy Biền Văn Huệ giao đấu với quái chiêu trên không.

Đó chính là với sở trường của mình tấn công sở đoản của địch thủ, chàng khinh công trác tuyệt, đối phương không còn chân, đó chẳng phải là cách ứng phó tốt nhất hay sao?

Thế nên, chưa đầy ba mươi chiêu, Thiết Ma Bá đã toàn thân mồ hôi đầm đìa, cánh tay run rẩy, bởi Tiết Cừ từ trên không lao xuống tấn công, phương hướng bất định, nếu không

đón đỡ thì lại không sao tránh né, còn như đón đỡ, dùng sức nhẹ thì cảm thấy sức lực của Tiết Cừ quá mạnh, đến mức dầm sắt cơ hồ vượt khỏi tay, còn như dùng sức đón đỡ, thì lại cảm thấy Kim Liên Hoa của Tiết Cừ hết sức yếu ớt, mấy lần dầm sắt suýt trúng vào đầu mình.

Như vậy, lão làm sao chịu nổi? Lão cố gắng chống đỡ, lại mười lăm chiêu qua đi, đến chiêu thứ mười sáu, bỗng “keng” một tiếng chát chúa, Thiết Ma Bá cả dầm sắt lẫn cánh tay đều gãy đôi, đau thấu tim gan, và xương cốt toàn thân như rã rời, lập tức ngã ra đất bất tỉnh.

Đoạn dầm gãy bay đi, rơi xuống ngay bên cạnh Bạch Châu, khiến cậu bé giật nảy mình.

Tiết Cừ không làm gì Thiết Ma Bá nữa, quay sang ngoắc tay với Bạch Châu, hai người tiếp tục phóng đi lên núi.

Cũng may, Tiết Cừ với Bạch Châu một mạch lên đến đỉnh núi, không gặp ai hiện thân ngăn cản nữa.

Trên đỉnh núi hoàn toàn tĩnh lặng, Tiết Cừ ngỡ là mình đã suy đoán sai lầm, nhưng chàng chẳng thể tin được là trên Lô Hà Lĩnh này quả thật không có một người nào.

Ngay khi hai người vừa hiện thân ở đầu đường đỉnh núi, đột nhiên ánh lửa bùng sáng, soi rõ đỉnh Lô Hà Lĩnh như thể ban ngày.

Tiết Cừ sững sốt, đưa mắt nhìn về phía ánh lửa, chỉ thấy bảy người ngồi trên một hàng ghế, chính giữa chính là Quý Bà Ẩn Thiên Quyên mái tóc bạc phơ, mắt đầy tia máu.

Trong sáu người hai bên tả hữu, ngoại trừ một lão đạo sĩ thấp bé và một thiếu niên gầy gò, Tiết Cừ thấy đều đã từng gặp.

Đó là Âm Dương lão quái và chuông môn Thư Bách Hội của phái Vô Cực, Thần Phong Kiếm Ảnh Hùng Đông Hải ở Hải Thượng Hải, với Lão Nông Từ Thường Trung của phái Hoa Sơn.

Trong sáu người ấy nổi bật nhất là thiếu niên gầy gò, tướng mạo của y giống hệt như khỉ, trông như mười sáu mười bảy tuổi, thật ra thì đã hai ba hai tư.

Chỗ nổi bật của y là vì y tuổi trẻ mà lại có thể ngồi ngang hàng với các tiền bối cao thủ bậc nhất võ lâm, vậy chúng tỏ thân phận của y rất là đặc biệt.

Tiết Cừ không thấy có người của Cái Bang, bất giác cảm thấy thất vọng, vì mặc dù những người này hơn nữa số có tên trong Sinh Tử Bộ, nhưng không có nguyên hung người áo xám.

Đột nhiên, tiếng thanh la vang rền, trong chớp mắt, từ bốn phía đã phóng ra mấy mươi bóng người.

Tiết Cừ chỉ nhanh chóng quét mắt một vòng đã nhận ra trong số có người của Hải Thượng Hải và Động Đê động, và cũng có cao thủ của phái Vô Cực.

Những người ấy xuất hiện, không ra tay tấn công Tiết Cừ, mà chỉ bao vây Tiết Cừ với Bạch Châu vào giữa.

Tiết Cừ cười hăng hắc nói:

- Oan có đầu, nợ có chủ, mong các vị hãy suy nghĩ cho kỹ, chớ nên không tự lượng sức mình, Tiết Cừ này đã dám lên đây là không có ý định trở xuống, nhưng cũng ra tay tuyệt đối không dung tình, mong là các vị không phải đã chán sống...

Quý Bà Ấn Thiên Quyên bỗng đứng phắt dậy, trầm giọng nói:

- Họ Tiết kia, thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa lại xông vào, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của người, chỉ cần Quý Bà này...

Tiết Cừ cười ha hả ngắt lời:

- Lão quý bà, Tiết mỗ hỏi bà trước, Thương Hải Thất Hữu ở đâu?

- Bản thân người đã khó tự giữ mình, lại còn lo cho người khác. Họ Tiết kia, nếu người quy thuận lão thân, ủng hộ lão thân làm minh chủ, lão thân sẽ tha mạng cho người một phen!

Tiết Cừ ngửa mặt cười vang:

- Lão quý bà, mục tướng Tiết mỗ sợ mục hay sao? Tiết mỗ với mục thù sâu như biển, hận nặng như núi, mục muốn sống cũng không thể được, vậy mà còn muốn xung bá võ lâm, rõ là mơ tưởng!

Quý Bà Ấn Thiên Quyên ngoảnh ra sau, quét mắt nhìn và nói:

- Còn vị nào muốn tranh lấy chức vị này? Nếu mọi người đều từ bỏ thì lão thân ra tay đây.

Vừa dứt lời, gã thiếu niên gầy gò như khỉ bỗng đứng lên nói:

- Ấn tiên bối, để Lãnh Vô Đức này đấu với hãn một phen!

Quý Bà Ấn Thiên Quyên trên mặt lướt qua vẻ khinh bỉ, nhưng chớp mắt đã tan biến, nói:

- Lãnh công tử tuy có Phi Hồn Kiếm, nhưng cũng phải cẩn thận đây!

Thì ra thiếu niên này chính là Lãnh Vô Đức, con trai của lão nhị Lãnh Hoa Dân trong Tam Lãnh Kiếm, y mang theo Phi Hồn Kiếm đi lại trên giang hồ, sau nửa tháng đã nhận thấy không ổn, tuy trên mình có thần binh bảo nhận, nhưng trong lòng lúc nào cũng phập phồng thấp thỏm, sợ có người cướp đoạt Phi Hồn Kiếm mà ra tay sát hại y.

Vừa lúc ấy Quý Bà Ấn Thiên Quyên xuất sơn, tập hợp cao thủ hắc đạo đối phó với Tiết Cừ, Lãnh Vô Đức liền theo về và dâng hiến Phi Hồn Kiếm cho bà ta.

Quý Bà Ấn Thiên Quyên sớm đã biết sự nguy hại của hung kiếm này, nên bà ta không nhận, lại còn đối đãi với Lãnh Vô Đức như thượng khách, và cam đoan ở bên cạnh bà ta chắc chắn không có điều gì bất trắc xảy ra.

Việc Lãnh Vô Đức có trong mình Phi Hồn Kiếm, ngoại trừ Quý Bà Ấn Thiên Quyên, không ai khác được biết, giờ Quý Bà Ấn Thiên Quyên nói ra, những người hiện diện mười có đến tám đều hết sức kinh ngạc.

Trong số có hai người kinh ngạc hơn hết, đó là Tiết Cừ và Âm Dương lão quái. Âm Dương lão quái là vì trước đó không hề hay biết, nếu không, lão đã bằng mọi cách đoạt lấy Phi Hồn Kiếm, dùng để đối phó với Tiết Cừ rồi.

Còn Tiết Cừ kinh ngạc là vì Phi Hồn Kiếm đột nhiên xuất hiện tại đây, bởi theo chàng nghĩ thì Phi Hồn Kiếm vẫn ở trong tay người áo xám, thật không ngờ lại chuyển sang tay người khác.

Lẽ đương nhiên chàng không biết là người áo xám đã tặng kiếm cho Tam Lãnh Kiếm, chàng nghĩ Phi Hồn Kiếm đã lọt vào tay kẻ khác, người áo xám hẳn đã nguy hiểm tính mạng.

Trái lại, gã thiếu niên gầy gò chẳng có gì nổi bật kia lại có trong tay Phi Hồn Kiếm, Tiết Cừ chẳng thể không đánh giá lại về y. Bởi nếu y không có võ công cao tuyệt, làm sao có thể đoạt lấy Phi Hồn Kiếm trong tay người áo xám?

- o O o -